

Őszi számadás
FEKETE ISTVÁN
füveskönyve

lazi

Fekete István: őszi számadás

Fekete István
Őszi számadás
„Füveskönyvek”:
(Részlet)

A kötet anyagát
válogatta és összeállította
Papp Csaba

(Részlet)

Lazi Kiadó Kft.

© Fekete István jogutóda, 2009
© Papp Csaba, 2009
Szerkesztés © Lazi Könyvkiadó, 2009

A Lazi Kft. kiadása
e-mail: info@lazikiado.hu
www.lazikiado.hu

ISBN: 978-963-267-110-9

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

SORS

Az ember élete olyan, mint a patak. Néha megzavarodik, és törve-zúzva kiárad, de mindig viszszatér a mederbe, s akkor munkára hajtja a malmokat.

Nincs hamisság, nincs, nincs hazugság, nincs semmi rossz, amiért fizetni ne kellene. Így vagy úgy, az idő a farsang után meghozza a bűjtöt, mert az idő nem hazudik.

A temető csendjében elfullad az emberi szó, és a halottak nem kíváncsiak, hogy miket hazudnak az élők. Az ő világukban misztikum, távolság, köd, mese: egy, és a tudásnak olyan mélységébe szálltak, hogy még talán a matematikát is megértik.

Pénz, öröm, bánat mind, mind elmúlnak, elenyésznek, nem teremnek, nem segítenek, nem vigasztalnak, csak a porladt szívek álma, imádsága, televénye az érték – és csak a föld, csak a föld.

Különcnek, hóbortosnak tartották az emberek, mint ahogy mindenkit annak tartanak, akinek mélyebben járnak a gondolatai, mint az övék.

Más az öregség, és más a fiatalság. Nem értik meg egymást, és a gyermekek sokszor megfélemednek, hogy szüleik valamikor szájuktól elvont falattal táplálták őket.

A tegnap: mélységbe szakadt üresség, a holnap: meredek fal.

Minden tűz kialszik egyszer – de az ember megmarad, hogy újra és újra tüzet rakjon, és meglássa benne a saját örömét vagy bánatát.

Apák fiúknak adták át életük lángját erre az útra, amely éjszakát, hajnalt, vért, aranyat, könnyet, mámort, vajúrást és agóniát világított meg, anyák jártak rajta mártírként vagy céda tántorgásként, testvérek zsugoriként vagy tékozolva, de mindig előre, előre, mert ezen az úton nem lehet megfordulni soha. Ezen az úton a sors hajszolja embezeit látszólag vakon, mégis kegyetlen törvényszerűséggel, s dédunokák az áhítat zarándoklásában vezekelnek a dédapák szentségtöréséért, és tudattalanul templomot építenek, ahol az ősök templomot raboltak. S az út nem törődik vele. Porában ott maradt cipőcskék, csizmák, meztlábak nyoma, bármilyen nyelven imádkozhatik vagy káromkodhatik az utas, ez az út elnyel mindent, de megjegyyez mindent, és szattyáncsizmás lábak úgy érzik, mintha hasonló úton egyszer már meztláb is jártak volna.

Ez az út a nemzedékek útja, népek útja, végeredményben: az Ember útja, amely a sírgödrök néma enyészetében sem szakad meg, az elmúlásban sem porlik el, vándorol, mint paránya az örökkévalóságnak, és el nem múlik soha.

Nem lenne vihar, ha nem lenne szükség rá.

A csillagok nem tartják számon az embereket, és alig tartják számon az eseményeket. Az évek örömmel jönnek, ha jót hozhatnak, és mord kegyetlenséggel szórják el romlott terhüket, ha az van rájuk bízva. Az évek utak, melyeket végig kell járni, az évek az életet hozzák, és az elmúlást viszik foszló tarisznyájukban.

Nagy árkot nehezebb átugrani, de annál jobban örül az ember, ha a túlsó parton van.

A végtelenség rendje nem ismer megalkuvást. A csillagok és az emberek útja meg van írva, és aki ez ellen vét, az elpusztul.

Nem csoda, hogy annyi baj van a világon, mert az emberek gonoszságánál csak az ostobaságuk nagyobb.

A nap számunkra maga az élet, de nem lehet azt mondani, hogy más égitestek kisugárzása és fénye nem avatkozik bele fizikai és szellemi életünkbe. A végtelenséget tapogató csillagjósok nem indultak el teljesen helytelen úton, csak éppen ott tévedtek végzetesen, hogy ez az út ember számára egyáltalán megjárható-e, kianalizálható-e és megmérhető-e? Mert az égitestek jó vagy rossz hatása tudományos tény, de ez a tény időben és térben is végtelen, amelynek kikutatásához nem az Ember, de a Föld élete sem lenne elegendő. Mert ha az ember sok millió év alatt sok „mindent” meg is tudna, egyszer csak azon venné észre magát, hogy már „nem gilt” az egész, mert „más időket élünk, más csillagok járnak...”, és hiába vagyunk mi „beskatulyázva” (jó nagy skatulya) a naprendszerbe, amikor ez az egész rendszer is csak elhanyagolható része ismeretlen óriás rendszereknek, amelyeknek örökké változó hatása alól ki nem vonhatja magát, s amelyekhez képest sokkal kisebb, mint a napsugárban szálló porszem a Himalájához viszonyítva.

Mindenki csak saját magát üti meg, ha elesik, és az elesés és a felkelés is senki másra nem tartozik ezen a világon.

A halottak hangtalan, puha ereje sokkal nagyobb az élők múltó akaratánál.

Vannak dolgok, amelyeket megállítani, és vannak dolgok, melyeket siettetni nem lehet.

Az anyák sorsa, úgy látszik, az, hogy soványak legyenek, a kölykeké meg, hogy kövérek, mert Ők is sovány anyák és apák lesznek egyszer fiaikért.

Élt minden - ébren vagy alva, föld felett vagy föld alatt, megdermedve vagy repülve -, s a halál, a sokat emlegetett Halál, a természettől elszakadt ember borzongásában úrrá tett, megénekelt és rettegett Halál nem volt hosszabb pillanata az Időnek, mint a legrövidebb élet. Küzdeni persze mindenki küzdött ellene, de nemcsak az élők küzdöttek az ellen, hogy élelemmé váljanak, hanem az élelem is, hogy újra élet legyen, s mindez csak azért volt, mert nem tudta senki, hogy a Halál fogantatásának nincs-e olyan szent, teremő üdvözülése, mint az Életnek.

A Jó és a Rossz ember feletti játékában nyitott tétel, kifizetetlen számla, behajthatatlan követelés nem marad soha. És ez a nagy játék maga az élet.

A baj szétosztva csak szaporodik. A baj van, s ha sokat törődnek vele, felfuvalkodik, és bátorságot kap.

Az elmúlás keserű valósága a szívemre vágott, és értelmetlen semmivé zsugorította ezt az egész rúgkapalózást, amit életnek nevezünk. Hát ennyi az egész?

Az élet nem számtan, az élet köd és mese, tragédia vagy öröm, amelyből azonban cirkusz sohasem lesz.

Aki nem örül az utódoknak, annak pusztulnia kell. A szárnyaknak össze kell érni, az én szárnyamnak, a fiaménak, és akik utánunk jönnek. A vándorlást, a fészkeket ez köti össze, a Kis Fényt a Nagy Fénnyel, az utakat, melyeket berepülünk. Ezért nem félünk mi az elmúlástól, ami nincs is, hiszen a nemzedékek tovább repülnek, és bennük mi is.

Az emberi élet nagy fordulataira rendesen nincs magyarázat.

Hogy kommunizmus van, ez kétségtelen - csak a hülye nem látja -, de ha van, nyilvánvalóan kellett is lennie. A kapitalizmus, az a kapitalizmus, ami volt, kiszórazkozhatta magát, és most „megmútik”. S az ilyen operáció nem kellemes, az bizonyos. A kor meghozza a maga formáját és újdonságát - jó vagy rossz -, és a fejlődés lerázza, ha idejét múlta.

A kommunizmus sem tart tovább, mint pontosan addig,
amíg léte elő van írva.

Ami van, az volt is, s ami lesz, az eleve van, csak nem
tudjuk.